

ОВЧАРЯТ БИЧИА

Превод от руски: Дона Минчева, 1981

chitanka.info

Живял някога велик и могъщ цар. Той имал само една дъщеря — прекрасна, невиждана под слънцето хубавица. Решил царят да даде дъщеря си за жена само на оня, който му разкаже три най-невероятни измислици.

Мнозина желаели да се оженят за красавицата, но никой не можел да угоди на царя. Несполучилите той веднага обезглавявал и главите им окачвал по стените на своя замък.

В същото царство живеел и един овчар на име Бичиа. Една вечер, след като докарал стадото в селото, Бичиа казал на майка си:

— Майко, царят дава дъщеря си за жена на оня, който успее да му разкаже три невероятни измислици. Ще ида и аз да си опитам късмета, пък да става, каквото ще. Може да сполуча и тогава ще ти доведа за снаха царската дъщеря!

— Какво приказваш, синко?! Кой ще ти даде на тебе царската дъщеря? — извикала майката.

— Защо не? Не съм ли и аз човек? Ум не ми ли стига?

— Откажи се, синко, и без това няма да ти я дадат.

— Но защо?

— Нали знаеш, синко, на колко прекрасни момци царят заповяда да отсекаат главите, защото не можаха да му угодят? Къде можеш ти да му разкажеш такива невероятни измислици, каквито никой от онези знатни и учени хора не е могъл да измисли?

— Ще видим дали не мога! Мигар тия, дето ще ме питат, не са също такива хора като мене? Помниш ли какво казваше баща ми: човек трябва да изпита всичко. И аз искам сега да опитам късмета си — ще видим кой ще победи!

Дълго придумвала майката Бичиа, но той не я послушал. Тръгнал на път, стигнал до царския дворец и се спрял пред портите. Видял окачените по кулите изсъхнали човешки глави, но сърцето му не трепнало от страх.

Излезли царедворци и го попитали:

— Кой си ти и какво искаш?

— Аз съм селянин — овчар, и искам да разкажа на царя една измислица.

Доложили на царя и по негова заповед въвели Бичиа в двореца, подали му стол и го поканили да седне.

Излязъл царят, извикал палачите си и се обърнал към Бичиа:

— Разказвай сега твоята измислица!

— Върнах се една вечер у дома от пасището. Майка ми не беше приготвила нищо за вечеря. Аз веднага излязох от къщи и прескочих до бостана, за да откъсна тиквата, която отдавна си бях набелязал. Погледнах — тиквата я няма. Тръгнах по стъблото, а то се проточило далече пред мене — крайт му не се види. Вървя аз и стъблото ме заведе чак до морето. Гледам — проточило се то и през морето. Стъпих на него, тръгнах през морето и излязох на отсрещния бряг. Гледам — пред мене стои моята тиква! Откъснах я аз, обърнах се и пак по стъблото се върнах на другия бряг. Занесох тиквата в къщи и я дадох на майка си. Тя приготви вечеря и двамата се наядохме вкусно.

Измислицата се харесала както на царя, така и на царедворците.

— Добре — казал царят. — Иди си сега в къщи, а утре ще дойдеш и ще разкажеш втората си измислица.

Съмнало се. Бичиа станал, измил се, турил си калпака и се отправил към двореца. Поканили го вътре, а там вече били събрани царят, палачите и всички придворни. Подали на овчаря стол, накарали го да седне и му заповядали да разказва.

— Вчера майка ми готвеше вечеря — започнал Бичиа, — но излезе, че в къщи няма сол. Изтичах за сол в Гумбри. Приблжих се до една скала, но чак тогава се сетих, че не съм взел нито нож, нито кирка. Какво да правя? Почнах да удрям скалата с главата си. Отчупих така едно голямо парче, метнах го на гърба си и го занесох в къщи. Майка ми посоли яденето и ние се навечеряхме вкусно!

Тази измислица също се харесала и царят казал на овчаря:

— Иди си сега в къщи, а третата измислица ще ни разкажеш утре!

Бичиа бил много доволен, но царят се замислил дълбоко. Чудел се той какво да направи, за да прати проклетия овчар на другия свят. Извикал всичките си съветници. Приказвали, що приказвали, най-после решили, че каквото и да им разкаже овчарят на сутринта, всички в един глас: ще викат: „Истина е, истина е!“

Всички си разотишли доволни и уверени, че никаква сила на света не ще спаси овчаря от смъртта. Ала съдбата била решила иначе.

Разсъмнало се. Овчарят Бичиа намерил отнякъде огромна бъчва и с помощта на няколко другари я дотъркалял до царския дворец.

Щом видели бъчвата, царедворците в един глас извикали на овчаря:

— Какво значи това? Какво си домъкнал тук?

— Ето каква е работата: бащата на царя имал да дава на моя баща две такива бъчви, пълни с бисери и скъпоценни камъни.

— Истина е, истина е! — извикали царедворците.

Чул това царят и се нахвърлил върху съветниците си:

— Не виждате ли, че ме погубвате? Кога е задлъжнявал моят баща на неговия с толкова много скъпоценности? И къде имам аз такова богатство?

— Лъжа е, лъжа е! — почнали да викат царедворците.

— Щом е лъжа, дайте ми принцесата — рекъл Бичиа.

Царят бил принуден да избира: или да върне на овчаря две бъчви скъпоценности, или да му даде дъщеря си за жена. Тъй като царството не било много богато, решили да дадат на Бичиа прекрасната царска дъщеря. Венчали ги, отпразнували сватбата и дали на младоженците половината царство.

Овчарят победил. Завел той царската дъщеря при майка си и заживели весело и щастливо.

*Там оставих мор,
тук заварих пир,
там пепел посипах,
тук брашно насипах.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.